

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев 517/2015
06.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца В.Р.1 из Б., чији је пуномоћник Н.П., адвокат у Б., против туженог В.Р.2 из Б., чији је пуномоћник С.С., адвокат у Б., ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 3156/13 од 15.10.2014. године, у седници одржаној 06.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 3156/13 од 15.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду број П 21084/10 од 07.11.2012. године је првим ставом изреке, одбијен као неоснован приговор пресуђене ствари. Другим ставом изреке је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је ништав уговор о доживотном издржавању који су у својству примаоца издржавања закључили В.Р.1 и покојна Е.Р. са туженим В.Р.2 из Б. као даваоцем издржавања који је оверен пред Петим општинским судом у Београду под бројем III-3-P ... од .... године. Трећим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 67.500,00 динара, у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду број Гж 3156/13 од 15.10.2014. године је одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду у првом и другом ставу изреке. Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 235.500,00 динара, у року од 15 дана.

Тужени је против назначене пресуде апелационог суда изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09), а у вези члана

506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/2014), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и сада његова покојна супруга Е.Р. су као примаоци издржавања закључили са заједничким сином, туженим В.Р2., као даваоцем издржавања, уговор о доживотном издржавању који је оверен код суда ... године. Уговором је било предвиђено да ће давалац издржавања након смрти прималаца издржавања постати власник стана који се налази у Б.у ... бр...., стан број ... у површини од ... м2. У време закључења овог уговора тужилац и његова покојна супруга су имали довољно средстава за издржавање, били су уобичајеног здравственог стања за њихове године, покојна Е. је почела да болује у току 1999. године од теже депресије. Обоје су имали пензије, а покојна супруга је примала и месечну помоћ у износу од 100 ДЕМ. Након смрти супруге Е., тужилац је поднео тужбу ради раскида уговора о доживотном издржавању због неизвршавања обавеза. Правноснажном пресудом од 05.12.2006. године је одбијен тужбени захтев из разлога што је у току поступка по саслушању парничних странака и сведока утврђено да предметни уговор није закључен у циљу издржавања тужиоца, већ да је сачињен у циљу изигравања права на наслеђе ћерке тужиоца из првог брака. Утврђено је да је мотив за закључење спорног уговора био тај да се тужени материјално обезбеди добијањем стана, јер је ћерка тужиоца из првог брака, М.И. била материјално обезбеђена.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су усвојили тужбени захтев и утврдили да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између парничних странака.

Врховни касациони суд оцењује да се ревизијом неосновано побија правно становиште заузето од стране нижестепених судова. Апсолутно је ништав уговор о доживотном издржавању закључен због непоштене побуде из члана 53. став 2. Закона о облигационим односима – када се у поступку утврди да је уговор закључен у циљу изигравања наследних права осталих наследника, у овом случају наследних права тужиоцеве ћерке из првог брака, а да животни и материјални услови прималаца издржавања нису указивали на неопходност закључења таквог уговора. Утврђено је да је побуда за закључење овог уговора била да се стамбено обезбеди тужени јер је његова полусестра по оцу била материјално обезбеђена. Овакве побуде су у супротности са намером законодавца (члан 194. Закона о наслеђивању Републике Србије), да се примаоцу издржавања којем је то потребно обезбеди издржавање, брига, помоћ, а да за узврат прималац издржавања после смрти на даваоца издржавања пренесе својину тачно одређених ствари или каквог другог права.

Неприхватљива је тврдња ревидента да покојна Е.Р. није могла имати побуду да изигра наследна права пасторке М.И. зато што пасторка није њена законска наследница. Оба примаоца издржавања су могли да имају побуду да се изиграју наследна права ћерке из првог брака тужиоца, а управо ту побуду су нижестепени судови утврдили и санкционисали.

Правилан је закључак нижестепених судова да је уговор о доживотном издржавању у целости ништав на основу члана 103. у вези члана 53. став 2. Закона о облигационим односима зато што су тужилац и његова сада покојна супруга заједнички располагали имовином и то не у циљу да би себи обезбедили издржавање, већ у циљу да би изиграли права на наслеђе, ћерке из првог брака тужиоца.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**